

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosó da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P.

• Sserbske njeđželske lopjeno. •

Wubawa ho kóždu šobotu w Smolerjež knihicisćizetni a płaczi šćiwosć je 100.— hr.

Gradi.

Jan. 7, 37—39.

38. Šćitóz wěri do mnje, jako pišmo praji,
š teho žiwota rěki žiweje wody poběža.

Pofledni džěń šwjedzenja šelnych hětow to běšče, hđžež Šbóžnik tele šłowa wurěča. Lud jón šwjeczešče š dopomnjenju na džitnu pomoz Božu, hđžž běšče tón Šnjes israelski lud w pušćinje džitnje šdzeržať, jón našćizil a napowil. Wofebje rjany běšče pofledni šwjatosok džěń! Šajke běšče to wyškane, hđžž měšćnik je šłotej křanu čeršpasche je žórta Šiolah pšči Žionškej horje a ju potom horje nješesche š templej a tam ju na wofkať wula. Pšči tym lud špěwasche: „Wš budžecze š wješkofšću wodu čeršpacž je studnje teho šboža.“ Šo běšče škwalenje Boha teho Šnjesa, kiž běšče šwojemu luděj škředža w pušćinje rěki wody dať. Šbóžnik šlyšči to wyškane luda a wofšćiwofšči wufoži jo na šo: „Ša šym ta prawa studžeń. Šeli šo komu picž čže, tón pój ke mni a napij šo.“ Šajke to křadne šłowo, pšćetoz my šmy tela tež křž israelski lud w pušćinje šwěta. Šola Šbóžnika namašamy prawe wofšćewjenje, kotřez móže lačnosť naščeje dušče šajicž. Šotom mamy tež šlubjenje, jo wot naš rěki žiweje wody poběhnu š šbožu našćich bratrow.

Šola Šesufa je našče šbože!

1. Ša naš,

2. pšćes naš ša našćich šobucžłowjekow.

1. Šćit. 37. Lačnosť šola čłowjekow je wofšćelata. Čžłna lačnosť je, hđžž čže jašć wofšćnyč. Šbóžnik šebi myšćli na šćudu lačnu dušču, kotřaz šebi po měrije žada. Našćej nješmjertnej dušći čže šo picž. Šubi šćesćizjenje! pofašćicze

šćiwilu we wofšćědnym hanjenju a běhanju a pofladajče nuts do šwojeje wofšćebny, njeje tam tajke žedjenje? Njeńdže pšče wofšćitke škwětne harowanje to čžiče žedjenje: „Š, šo by mi derje bylo, o, šo byš měr šwojeje dušče namašak!“ Šo je ta lačnosť, wo kotřez pšalmista špěwa: „Šaž jelen jachli po šymnej wodze, tať jdyčnje moja dušča, Šožo, š tebi!“ Š to žedjenje njeje šmėrowacž pšči džěrošćnych studnjach tuteho šwěta ani w šachodnych šublach. Šswět měra dacž njemóže. Našćha nješmjertna dušča šebi po nješćto wofšćšćim žada. Šale lačnosť njeje ničžo druge, šćiba žadanje, měr namašacž š Bohom. Š kať budže tutemu žadanju pomšane? „Škomuž šo picž čže, tón pój ke mni a napij šo!“ Šbóžnik šteji pšćed nami, mišy a pšćesćelny; wón špřoznyč a wofšćeznyč š šebi wofka. Š nim měr namašamy. Š towašćtwe š nim namašamy šwoje prawe šbože. Šćitóz jeho namaša a šola nješo šo napije je studnje jeho šnadny, tón tež potom šenišće žiwjenje w druhim škwětle wofšćladuje. Šo móžesć ty šćudny byčž a šy tola wješkety; ty móžesć wofšćšćezny byčž a šo tola njebojšć. „Šytaj jeno Šesufa, ničžo druge nješćemha!“ Šola Šesufa žórli šo tebi prawa studžeń šboža. Šjekli š njemu: „Šnježe, ke komu pónđžem?“ Študžeń žiweje wody šo tebi žórli, pšćetoz wón tebi lačněmu, we šwojich šćarofšćach jdyčnowagemu, wofšćowšća: „Šeli šo komu šo picž čže, tón pój ke mni a napij šo!“

2. Šćes naš tež našćim šobucžłowjekam. „Šćitóz wěri do mnje, jako pišmo praji, š teho žiwota rěki žiweje wody poběhnu.“ Šćitóz je š Šesufej pšćišćol, t. r. jeho we wěrije šapšćimnyš, wot teho žiwota rěki žiweje wody poběhnu. Dušča, kiž je šo šola Šesufa napila, njemóže mowka wofšćacž, ale dyrbi šo šašo won žórlicž, šo by tež druhim žiwjenje pšćinješćka. Šćitóz

mohli jich wschitich mjenowac, na kotrymž je so tole słowo dopielni! Pohladajmy na Luthera, kať bu so wot njeho reki živeje wody do wscheho swěta žorlike! Sčtož je wón wučzil — předomal — pišal — je žohnowanje sa jeho czať a sa wschitke pschichodne czať! Tajki bēšche Wichern, wōtz snutskowneho mišionistwa; kajke reki žohnowanja, živeje wody, šmilneje lubošče Ješusoweje bu so w snutskownym mišionistwo žorlike psches našch ewangelski lud a kraj! Tak dyrbišch tež ty, luby šchesczjano, žitwe žorlo byč. Njech by ty bohath abo šhudy, wšpoki abo niški, jeno so by wučzobnił Ješusowy, mjes šwojimi, we šwojim demje, we šwojej šwōjbje — tam wot tebe reki živeje wody pobēhnu. Šamjeñ.

Němska mjes Egipťowczanami a Čzerwjennym morjom.

Pod tutym napišmom wojewja šchesczjanske kopjenko — tež mjes Šserbami snate a čzitate — „Evangelifcher Brūderhote“ šłowa, kreť bu nušne, jara nušne a trēbne, ale pať runje tehodla tať njerad šlychane a hiščeje bóle njerad do štutka stajene. Čhzemyl-li my šebi šamemu a našchemu ludej pomhac, dyrbinym šo modlic, dyrbinym šo modlic, dyrbinym modlerje byč! To je ta stara tola pať pišezu nowa a prawa a šjawnje a rjenje wuprajena wěrnošć, kotraž čže pschuwata a do štutka stajena byč pola Němzow a Šserbow jenat. Tehodla štajimy tamne rajne, šhutne šłowa tež tu do našcheho kopjenka:

„Dajče šo šwołac, t šhromadnemu modlenju!“

Modlerjo Němskeje, wozučče! Našch lud we wulkim štrache! Čady naš bu Egipťowzj! Psched nami Čzerwjene morjo! Jenož Bōh móže naš wumōz! Franzowsojo čzedža se wschej mozu dospolne podčzišjenje Němskeje pod nadšnještwu Franzowškeje. Bychu-li jo móhli, bychu Němsku rosbili a zhl štata, 1871 halle wutworjeny, roslamali. Je tōrnošć, šo dorōsumjenja s nimi nadžijec. Čhedža czať wužiwac a Němsku na wschē czať njōšchōdnu ščinič, kať je jim to jenož móžno. — Ale, njeje dha tu do žha žaneho čłowškeho wumōženja wot franzowškeje mozy? Šsonjerjam w Němskej dži je šo wo tym, šo šo lud pschēžiwu Franzowšam. Tola tute czať bu nimo, w kotrychž móžeshe šo s šlōbami wschēch družin a s někotrymi kanonami a šhrobnymi wutrobami doby-čzeržj pschēžiwoc njepschēželam wobarac. Nam pobrachuja kanony a šlōdla. Čarwno předy hacž mohlo šo wōško šhromadžic a wobronic, by šo Franzowška, najštrachnišcho wobronjena, na naš walika. — Ale, njemōžemy my dozyla žanych šwastarjow namakac? Žendželšta njeby ničō pschēžiwu tomu mēla, by-li Němska Franzowškus šlōdžila. Pschetož Žendželšta čzije, šo je šama psches namōžne postupowanje Franzowškeje potulena a we wusšezach. Wot Žendželškeje móhli drje brōnje dōstac, ale hđže bychu šo bitny bile! Franzowsojo šteja nad rēkomaj Rhein a Ruhr. Wulku wōjnšku kowarjnu Němskeje, Ruhršku, se šelšom a s wuhlom, šu halle psched krōtkim wobšadžili. Tuž mohē bitwischēž jenož dale t ranju wot rēkow Rhein a Ruhr byč, to rēka: na hōna Němskeje bychu kanony žakōštny wušyw granatow wššwale a na Němsku bychu s powētra šlōdla žadlawe bōmby njetale! Němska by bitwischēžo byla! My wēmy, šchto to do žakōšče je: mordowanje, wumozowanje, hlōd, wuhnacze! — Ale, njemōže dha Rušowška pomhac? Móže byč, šo by to Rušowška sa šwoje šēpsche mēla, s Franzowškej wojowac a potm w raššchich krajach pschewješć, šchtož je šebi wotwšhlika. Potom pať je hiščeje bóle wēšte, šo bychu

wōška na němskej šemi do šo štrache. A rēka rušowška armeja byšy wscheje pschicžiny „čzerwjena armeja“? By drje to tym, kiž tam w Moskwe knježa, žyle prawje bylo, bychu-li s čzerwjennym wōškom tež čzerwjenny bolschewismuš t nam šantješć móhli hacž t Rheinej, a, je-li móžno, tež hiščeje psches Rhein. We wjaz hacž jenym šmyšle šēži psched nami „čzerwjene“ morjo! Čzerwjene žōlmy šwē a šylšow, kotrež tam šo nawala, hđže je wōjna, čzerwjene žōlmy bolschewiškeje bjesbōžnošče! Nješmēmy šabyč, šo hacž dotal šowjetška wšchnošć w Rušowškej žanej bibliji psches mjesu njeda. Wboha Němska! Čady tebe šu Egipťowzj a psched tobu žōlmi šo čzerwjene morjo! A hdy by jenož tuta niša lud potrechila, kotryž šo sa Bohom prašča a na Bōžu přemož twari! My wēmy pať, kať je to tať hušto w našchim ludu! Šonjenje sa pjenješami, šašlužba, šawješelenja, žadōšče, bjesbōžnošć pola bohath a šadwēlowanje a rošhorjenošć pola hlōdnym a tradazym. To je ta Němska, kotraž je nětole šjedža mjes Egipťowštimi a Čzerwjennym morjom! —

Wotfel dyrbi a móže tu pomoz pschicž, jeli niž wot Boha!

Ale kať mohli wón pomhac, hdyž lud šebi jeho pomoz nježada! Wy modlerjo w Němskej, wozučče! Wučžičče šo! Wotpoložmy wschē hřešči, njech bu kajkež to šu, kotrež šadžewaja duškej modlitwy a ščinja njemōžne wušlyščenje modlitwy! Njeprače tež hnydem to jene, šo je nětkle pošledni czať! Nětk pschidžje bōršy wōn šnjes! Nječzičče w tajkich myšlach tať, jako by našch lud hiže šhubjeny byl! Žyle wēšče móže to, šchtož je psched nami, byč kať wōna pošlednjeho czať. A tehodla čhemy tež sa tym hladač, šo šo našche lampy jašnje šwēčza! My čhemy wōlac: „Pschicž, šnježe Ješu!“ Tola šmēli my pschi tym liwzy wōstac psched tej žadlawej nišu našcheho luda! Wbo nješmēli my to šo tehodla wjazh sa našch lud t Bohu wōlac? Ješus je hiščeje žyle krōtko do šahubjenja Jerusalema w šwojej wumōžerškej šmilnošči pšakal wo tuto mēštno a je žedžil sa jeho wumōženjom! Praji wōn tola tutomu mēštu: „Šdy by wschaf tež ty wopomniš w tutym šwojim czať, šchto šo t twōjemu mērej hodži!“ Šawoť wjedžeshe, šo je šrael s džēla šwoju wutrobu štwjerdžil. A tola by wōn šbožo šwojeje duške sa to dať, by-li mohli šwōj lud wumōz! A Šētr praji, šo šo našch šnjes je šwojim šašopšchidženjom dlēhi, šo by šo šōždy hiščeje t pokuce wobrocil. To je to wērne šmiljenje! Njech je wam žel teho luda! Šladajče štrachej mjes wōči! Šanicženje móže šo bōršy na našch lud walic, njewobara-li tomu Bōh. Šroschče jeho wo hnadne pschepuščenje! Šroschče jeho pschedy wschēm wo duška pokuty! Najpředy sa mřējazhch a potom sa žly lud! Pschēzo bóle a bóle šlyšchich, šo šo tu a tam šbudjenja šlawaju. To budž nam šawdatōť, šo Bōh naš njeje hiščeje šastorečil! Lud, w kotrymž šo hiščeje duchowne šbudjenja t wēre šlawaja, šmē šo hiščeje wumōženja nadžijec. Wy modlerjo wozučče! Njech njeje žaneho ranja a žaneho wječzora, žaneje domjazeje nutroščeje a žaneje modlerškeje hōdžiny — a tež w bēhu dnja šo t temu njech hiščeje tať nělotre šdhchjenzke pschidžili! — šo šo njemodlicze: „šnježe wumōž naš s rušow našchich njepschēželow! špožč našchemu ludej, šo šo t tebi wobroczi!“ Šotom je to Bohu lohka wēž, šo pomha! Wučžičč šwoju wōhadu a wuhotuj a pschihotuj ju! —

Tať to čzičče, moji lubi! Dajče tutu proštwu dale, šo bychu šo kať w rječzaju wōjimadko s wōjimadkom tať wōšada s wōšadu, šjednocženštwu se šjednocženštwom, čšlowjeť s čšlowještwom šjednoczowal t modleršštemu rječzasej, t rječzasej modleršjom! A Bōh ššhil šo t hnadu t nam!“ —

Na šōnzu tuteho namōšwienia je pschšpomnjene: „Šamot- wōjamy, wupōčezelče tuto šwołanje s proštwu wo dalerosšchēre-

nje. W. Michalis, přehledyha němsteho swjasta sa jednocenistwa a ewangelizaciju.“

Wotrocž.

Episkopa w slowaškej rěči Kristina Rohowa.

(Potracžowanje.)

„Ty prajijš, so je wón Žid byl, a tola je tebje wučzil, Křtyštuba jesnacž a lubowacž?“ rjekny starz, šhilemu hlotu posběhnywšy.

„Daj, wón bě Žid je Židow; wón bě mišionar sa Židow a bě jenož ja to žiry, so by swojemu ludej pschipowjedal, so je Mešijaš hižo pschischof a so je swoj lud wumohl wot jeho hrěchow, so je živy byl, wumrěl a stanyl a so sažo pschindže.“

„Tuž njebě wón tola Žid!“ jnapschecžiwu starz a jeho cžolo so smoršecž. „Wón bě křesćan!“

„Wón křesćesche ke Křtyštubej a jeho gmejni, tola porodže bě wón Žid. A hdyž cži wumoženi toho Anješa sažopšahndu, pschindže tež wón, so by j Křtyštubom knjezil. Wón budže Mešijaša do wascheho a do mojeho Jerusalema pschewodžecž.“

Bě to jara sbožowny muž, jenož mějesche jedyn styř, jene požadanie, kotrež jemu njebu spokojene. Tuteho styřa dla bu jemu to cžezlo, wumrěcž, a ja běch tač sbožowny, so možach tutěn styř wot njeho přecž wjacž. Ja pschemwach nadawč a powjacž a flubich, so ja to, sčtož chzysche wón wuwjesecž, tola pač njemóžesche, dokež smjercž tomu sadžetwa, wuwjedu sa njeho, a dyrbjal to tež žirojenje wažicž. Wón mi wějesche, a tomu Anješej budž džal, ja njejšym jeho sjebal a jeho tež njesjebam.“

„A kajta bě to powjesecž?“ praschescche so hnuty tón starz, se spodžiwanjom hladajo na mlodeho pschecžela. Tón jemu tola dženšo tač rěcžesche kaž hewal ženje, jako njeby do žyla Ondražkež wotrocž byl, kotryž bě mjes hlupymu burami wotrostl a k nim křesćesche.

„Kajta bě te powjesecž? so praschecžecž? Wón mějesche nětoho, kotryž bě jemu jara drohi, kotrehož tač jara lubowasche, hač runje jeho njebě ženje widžal. Tutomu chzysche powjesecž sboža pschindžecž, njemóžesche pač to; wón njemóžesche jeho namafacž.“

„A by ty jeho namafal?“

„Daj, ja jeho namafach a...“

W kamžnym wofomiku rosšwětki džiwne swětko jstwicžku Styřne hloby džiwneho wolanja klancžachu hač do jstwy. Wučaj potlocžijchtaj.

„Tam je by něšto stalo!“ Žid počasa tam j wofnom won

„Daj, tam so pali! W Božim mjenje! Dyrbju tam we sfoku!“

„Dže w, k wohenjej?“

„Daj! Esu wěseče wschitžy pjeni! Esnadž by tež žwězu porajhli! A Esamko je tam!“

„Njeindž!“ wobarasche Žid srudny, tola podamo. Method wuterhny ruku j jeho ruki a běžesche won do cžmy.

Pola Petraschecž bě so něšto žakostne stalo. Jedyn j pjanych swatow, kotřiž běchu wschelake přysle sehnali a fliboviz j zotrom warili, pschindžy w schli so palazy fliboviz; pali so to j rjanym bioletnym plomjenjom. — Eswat chzysche jón pschod mladymaj mandželskimaj na blido stajecž; tu so wobhuny a sačopny a rosła se palazy fliboviz na nawoženju a na blido. We kamžnym wofomiku palešche so drašta njesbožowneho j plomjenjom a tež rub. Žakostna wolanza nasta. Cži jeni klócžachu so k burjam, drusy seskakachu j wofnami won. Nawoženja wofasche

two pomoz a stafasche sadwělujo w swojich bolosčach na blido. horje a j blida dele, walesche so po semi, žebi myšlo, so tač plomjenja saduhy. Njewjesta chzysche so na nawoženju cžisnyč, so by tač plomjenja shaschala; družki možachu ju ledma wot teho wotdžeržecž. Někotři wulachu wodu na blido, tola jedyn j pjanych hoscži awula, žebi myšlo, so je to woda, bleschu fliboviza na blido; j wulkim wrjeskom so tutón spali. To bě runje w tym wofomiku, jako so Method j mozu psches cžisčezěnzju přehedoby. W rukomaj mějesche mokry placheč; j tutym cžisny so na so palazeho nawoženju a sawali jeho žyčeho do njeho, tač so plomjenja wuhafnychu.

(Potracžowanje.)

Zyrkej a stat.

So cžezkich husto jara žiwych wuradžowanjach je krajna jnuda j 43 hložami pschecžiwu 19 sačon pschijala, kotryž ma sa wofady a wěseče jich fararjom najwjetšecche wažnosčecche. Pschicžina k tutemu sačonjej bě dwojaka: wulka nusa, kotraž we wjele sačiskich domach knježi a njejenajnosč w dofhodach jenotliwých duchowných. Dže mějachu hižom dotal wschitžy duchowni tu kamžnu msdu dostacž, kaž drusy sačojnizy jich runjecža, žudnizy, wučerjo wschisčich schulow; ale tutón sačon stejescche jenož na papjerje, wuwjedl so njeje; j wufel dha msdu bracž, hdyž tu trěbných dofhodow njeje? Tač bě pschischof, so wschelazy duchowni ani džekaty džel teho njedostachu, sčtož dyrbjeli po prawom dostacž. Tucež běchu nufowani, žebi pódlanšku sačlužbu pytač. To wschal bě w městach možno, ale niz na wšach. Drusy by pač j dofhodor sačiskich ležomnosčow, pač psches darniwosč wofadnych telko dostali, so j najmjenšcha njejžbu nufu cžerpili, runjecž žadny njeje to měč, sčtož w cžasach do wójny.

Tute njedostatki chze nowy sačon wofstronicž. Ma kajta waschnje? Wufacženje msdy so žyle pscheměni. Pjaty džel (2 džekattaj) msdy, ma najprijódžy wofada swjesecž. Položju teho žmě wofada j faršich dofhodow wšacž. Wučini na pschiklad žyla msda 500 000 hr., ma wofada se swojeho 50 000 hr. nawdacž, 50 000 hr. j sačiskich dofhodow wofnje. Kečto duchowny wo sbhltahč, 8 džekattow swojewe msdy dostanje, to kóžde lěto žyrkwinu wschitžecž postaji. To so po tym sčozuje, kelko dofhodow směje pskladniza krajneje žyrkwinje. Ta mjenujžy tute pódžele placzi. Dže njeje pschindu niz jenož dawki sa krajnu žyrkej, ale tež wschitke dofhody sačiskich městnow. Kečto msdy duchowni potom dostanu, nětko ničto prajicž njemóže; tola je nadžija, so položju teho dostanu, sčtož dyrbjeli po prawom dostacž. Sčtož je dotal mjenje položju dostal, směje nětko wjazy dofhodow; sčtož je dotal wjazy džžli položju měč, budže w swojich dofhodach pschitrotčeny.

Potajkim položju msdy žyrkej swojim duchownym pschicža, a to w cžazu, hdyž drohota pschezo bóle pschibjera! Wschitžy dželacžerjo a cželodni na powyschenje msdy dželaja, ta duchowných so poniža! Hdyž hewal dželacžerjo žadamu msdu njedostanu abo jich nuda so pschitrotčy, woni dželo složa. Wučža duchowni tež tač cžinicž? Esnawo tón abo tamny, kiž je w pódlanškim džele něšto sačlužby pytal, nětko žyle do njeho jastupi a swoje sačojnistwo složi: se žerbšich duchowných to wěseče žadny nječini. Woni wrjedža, woporny, kiž maju pschindžecž, by woporny ja jich tradacžych brotrow, a hdyž jedyn staw cžerpi, wschitke stawy žobu cžerpja. Ale bjes wobžaromnych sežehowow tutón sačon njebudže. Tež dotal žadny farar se swojich dofhodow žebi jemškich lukow njeje nahromadžicž mohł, ale to je tola dafonjal, husto žam tradajo, so je swojim žynam, běchu-li wobdarjeni,

studowacj dal, i wjetšcha tež na duchownstwo. To nětko žanemu wjazh móžno njebudže. Š wotkel nam nowi duchowni pschiridu, hdyž Bóh tych staršich wotwola? A ščo budže šo hišćeje wo wobšěrnišche a wobčežnišche sastojnstwo i jeho wjetšchimi dawkami samowicj, hdyž je wschitkich mšda jenaš knadna?

Ma čim dha leži, šo je zyrkej do tajkich wustofsczow pschischa, šo šwojim duchownym njemóže polnu mšdu placzicj? Troje je na tym nina: i přenja, dofelž krajna wyschnoscj zyrkwi šapowjedži, ščož je jej winojta. Hišćeje stat wot zyrkwi njeje dželeny. Šo dawno placzaznych šakonjach ma stat zyrkwi ša mšdu jeje duchownych něšty pienjes placzicj. To wschał tež čini, ale jenož w tej wyskofsczi, kaž do wójny. Ma paš milion hriwnow dženska šamšmu hódnošcž kaž psched džefacž lětami? Něčzišcha wyschnoscj nina žaneje wutrobny ša zyrkej, a tola je pschi wólbje ša šejm něšotržkuli ša nju hlošował, kiž ma šwoju zyrkej lubo. Njebě to njerošum? Dale je tutu nišu šawinował porjad, wot šwětnje wyschnoscje postajeny, kaš ma šo zyrkwinške dawanje šwjescj. To šmě šo jenož jako pschiražl i došhodnemu dawkej šberacž, a to w jara wobnjesowanej wyskofsczi; jenož čzi, kiž šu stawy zyrkwi, jo placza, niz wjazh, kaž něhdy, tež wulke hospodarške lowaštwy, kiž maju dženska najwjetšche došhody. Tuž je wunošch jara šnadny. Šnajemy wošady, kotrež móža i nim ledma zyrkwinne wino abo woltarne šwěcži šaplacžicj. Škóncz nje šu paš tež tu a tam zyrkwinne pschedštejczestwa šafške a zyrkwinne ležomnošcje pschetunjo na šchodu šary abo zyrkwi pschenajale. Ššišchachmy, šo je w jenej wošadze 50 šorzow šaršeho psła ša 5000 hr., to je ša 20 puntow rožki, pschenajathch! Njerěka to, zyrkwinne šamoženje rošbrojicj. A hdyž wschelaš zyrkwi ša šwjedžeške wěrowanje abo šwjatoczny pohrjeb do zyrkwinneje pskladniž wjazh nježadaju, hač šo ša šastup do šonzerta abo 2 šurjazy placži, rěka to mudrje a wobšladniwje hospodaricj?

Tajke rošbrojenje budže wschał pschichodnje wušamknjene. Š šoždym zyrkwinym wokreju šměje pschenajestki wobjerš (Bachtauschuš) wschitke pschenajestke wujednanja prišowacž, šu-li pscheniške, pschichicj a wschitke nowe pschenajenja wobštaracž.

Še wjele šaršich domach je dotal šaroscž wo wschědny šhlěb bydliša, šo tutym nowym šakonju wona do wschitkich pschěhne. Šaš budža šo tu našche wošady šadžeržecj? Budža wone tutej nišu šměrom pschihadowacž abo šo teho dopomnicj, ščož šwj. Šawoš praji: Ščtož tych šwojich, wošebje šwojich domjazych, njewobštara, tón je wěru šaprěš a je hóršchi dnyli pošhan?

To najšepšche na tutym šakonju je, šo jenož na 5 lět pschicj: 1. oktobra 1924 šo šawjedže a 30. šeptembra 1929 šo šašo šběhne. Šic. Š r ó š a š, šaraš w Šrodžišchěžu.

Š wuradžowanjam a š wobšamknjenjam šedmeje wurjadneje šynody štaj šo našchej šerbškej šynodalaj w „Ššerbškich Šowinach“ šhšchecj daloj. Šeju rošprawu je wěšcje šoždy rad wital. Šacž paš tež šerbšch duchowni šwoje šastojnstwo i druhini njepšcheměnja, njeje drje tola hišćeje wučinjena wěž; wěšcje njeczinja to, jeli šo do žyša, šwojeje wošobny dla, šnadž paš tola na pschiklad šwójby dla, džěcži dla, šo bychu tutym šmóžniki, mēšchěžanške wjšche šchule wopytowacž. To njebny taš něšotremu džěšcju šaršeho doma móžne bylo pschi položny šakonškich došhodow. A hdy bychu tež wschitzy duchowni w šastojnštwje wostali, ščo pomha to, hdyž mšdnych njemějemy? Nětkle njeměrnje wulke wudawši ša študium na šo wsacž a potom niz to mēč, ščož by tute trochu wurunašo, to je nětkle njemóžna wěž ša jich wjele. —

Šucž, šo kotrymž bychu našche šerbško-němške wošady moške i tuteje nišu wulšcž, je šo lěta došho hižo poručžował, njeje paš hač dotal žaneje lubošcje namakał a tež niz šrošumjenja; mēni-my šwjajš šerbško-němškich wošadow. Šženska drje je to nětk pschepošže ša wschelašore wěžy, šo nětko na tutón psč podacž. Šle šacž šo tu něščo dnybi! Š šjatwne a wobščěrne rošprawu wo tutych a šodobnych pschěnjach šu nam Ššerbam žyše wěšcje wo wjele špomoznišche, hač wschelaške šchěžowanja a wobidne rošhadžowanja, kaš šo to pschěhusto w šerbškej šjatwnošczi štawaja. —

Šdyž je to šynoda najšpomnjeny šakon wobšamknjška, kotryž mēš najpošdžišcho 1. oktobra 1924 placžiwoscje doštacž, ma nětkle hižo a hišćeje šafški stat a šejm šlowo. Šad nimaj je, hač to, ščož zyrkwi pschihšucha, jej pschihšwolitej, abo hač niz. Šoniž tuto pschěnje njeje dorošbudžene, njehodži šo žyša wěž zyrkwinnych šinanzow dorjadowacž.

Š bliška a i daloša.

Ššerbška předaška šonferenja wotměje šwoje šwjatšowne pošedženje šrijedu po šwjatšach, 23. meje, a to dopošdnja ½10 hodž. w Ššerbškim Šomje. Šwradžowanjom budže wjele a wožnych, tuž je tež nišne, šo šo wschitzy šerbšch duchowni šěndu.

Šyrkwinna wyschnoscj čini zyrkwinne šastupještwa pschěš wošebity wulkaš na to šedžbliwych, šo bychu wscho, ščož móžne, činili ša to, šo by šo nutššamanju a šradnjenju w Šožich domach šadžěwalo. Wošebje w pošlednim čzašu šopja šo šašo ras pošwescje wo tutym njehmanštwje, tež wo tym, šo šo pomniš abo džele pomnišow i pošrjebnišchěžow šradnu, pschěde wschěm, hdyž šu mošalne abo želešne.

Šóšby do šynody šu nětk postajene. Šwotměja šo njedželu, 24. junija tuteho lěta. Ša wóšbneho šomnišara ša Šudyššški wokrejš je š. dr. Šimon i wokrejšneho šejtmanštwy postajeny, w Šamjencžanškim wokrejšu je to šamški šejtman šrabja Šižthum i Šadštadt. Š Šubijškim a Šadebergškim wokrejšu njeje tutón šrozž žantžch wóšbow do šynody. Šo tutych šchthryoch zyrkwinnych wokrejšow šu w tušwilu šerbške wošady rošthšane a to drje tehodla, šo njebnyh jich šastupjerjo nihdže šylneje wjetšchiny mēli. Tuž dnybja jich šastupjerjo w Šudyššškim wokrejšu wscho čzinicj, šo šo postajenaj šerbškej kandidataj wušwolitaj, mjenujžy dotalny šynedala š. wjšchšchi wučžer a šantor Šancžka-Šorššiški a pschěšyda šerbškeje předašškeje šonferenzy š. šaraš Šomaschka-Šuděšščžanški.

Biblija — čzaš — čšlowješ.

21. indžen, wot 20. meje hač do 26. meje.

20. šwjatšownicžka: Šap. š. 2, 1—13 — šh. 126 — 1. Šan. 5, 1—6.
 21. dr. dž. šwjatšow: Šap. š. 2, 14—18 — šh. 127 — 1. Šan, 5, 7—16.
 22. ššecži dženi šwjatšow: Šap. š. 2, 19—28 — šh. 128 — 1. Šan. 5, 17—21.
 23. šrijeda: Šap. š. 2, 29—37 — šh. 129 — 2. Šan. 1—8.
 24. šchtwórtš: Šap. š. 8, 14—17 — šh. 130 — 2. Šan. 9—13.
 25. pjatš: Šan. 10, 1—11 — šh. 134 — 3. Šan. 1—8.
 26. šobota: Šž. 26, 26, 27 — šh. 137 — 3. Šan. 9—15.

Šamowšity šbalkor: šaraš Šyrgarš i Šošacžyž.

Čžišchč Ššmolerjč šhšicžšchčžetnje a šhšatnje, šap. družštwy i wobmj. rušowanjom w Šudyšššinje.